

Índex

Pròleg	7
L'home que maltracta la dona.....	11
Va de conte.....	15
El do de l'amistat	19
Per què?.....	23
Diferències.....	27
Davant la mort	33
Davant la vida.....	37
Estats d'ànim.....	41
Poble... Ciutat.....	45
L'home que valora la dona	49
L'accident	53
Els somnis de la Virtu	57
L'arbre de Nadal	61
Els somnis de la Virtu	65
Els somnis de la Virtu	69
Els somnis de la Virtu	73

Els somnis de la Virtu	77
Opinió d'una deixeblla	81
Els somnis de la Virtu	85
El sentiment de l'amor.....	89
El somni d'en Gualter	93
A l'albada	95
Conversant amb la Virtu.....	97
"Ca la Cileta". Centre residencial	101
Tal faràs, tal trobaràs.....	105
La primera comunió	109
El nom de Joan.....	113
Estafar	115
L'origen d'una amistat.....	117
L'home feliç	119
L'ocàs	121
La felicitat dels altres.....	125
Ressò de l'Albada.....	129
Cent anys de vida!.....	131
"Un cant a l'amistat". Carta oberta	135
Epíleg	139
Agraïments.....	141

Pròleg

Aquest és un llibre on les idees i els pensaments de l'escriptora es reuneixen per aportar-nos frases i paràgrafs que construeixen un camí cap a la seva veritable personalitat. El recull és una tria i compilació d'articles que a través de tres anys l'escriptora Anna Maria Freixes Badia ha publicat en mitjans periodístics.

Escrits en els quals reflecteix les opinions i en algunes ocasions els somnis d'una persona que pinta la seva vida interior mitjançant aquesta benaurada eina que són les paraules. Uns mots que llisquen sobre el paper amb matisos d'esperança, enyorança, anhel i humor i que ens condueixen directament a la personalitat d'aquesta escriptora mollerussenca.

Aquests mots travessen temes quotidians, situacions de la vida real i tan propers que hom hi pot reconèixer traços de la pròpia vida. Ens parla del que tenim a prop, del que s'esdevé en el nostre entorn,

però també ho fa sobre el que podria ser mitjançant els somnis, els somnis de la Virtu.

La Virtu, com podríem descriure la Virtu? Aquesta «veu» o també en podríem dir alter ego de l'escriptora? Aquest esdevé un personatge alliberat de pressions socials que com una extensió intel·lectual de l'Anna deixa anar una veu més, en podríem dir un crit més intens des d'una perspectiva més intensa.

També podríem dir que és una amiga imaginària o potser una veïna amb uns raonaments molt entretinguts. Sigui com sigui, la Virtu és una persona molt recta, imaginativa, reivindicativa i oníricament molt ben relacionada. Només cal veure com lliscant dins la forçada somnolència nocturna enraona amb personatges del món de la política internacional i de la música arribant a ser quasi una ambaixadora comarcal arreu coneguda. Una dona que, com una fàbrica de somnis, aporta a les seves amistats un món alternatiu on les coses van una mica millor, i en el qual pot reivindicar i ser escoltada per persones que tenen el poder de fer front a les injustícies socials i polítiques des d'una perspectiva de la terra, des del Pla d'Urgell i des del pensament de la ciutadania més propera a ella i a les seves realitats quotidianes.

Aquest personatge també pot ser reconegut com un avatar de l'escriptora. Una paraula que, tot que el seu origen el trobem en el sànscrit, actualment s'empra per a descriure els personatges que repre-

senten les persones en el món virtual i per a l'Anna, la Virtu es troba en aquest món alternatiu que podria ser real i en el qual es troba més còmoda. Gràcies al déu Morfeu, el creador d'aquesta virtualitat onírica i al mateix temps orgànica, són possibles els viatges, les converses i els plantejaments de l'amiga imaginària i, en aquest context de tinta i paper, neix l'expressió de l'Anna Maria Freixes Badia.

Anna LLORET ROVIRA

L'home que maltracta la dona

També hi ha dones que maltracten a tort i a dret, però hem de convenir que al llarg dels segles i en general, és l'home qui ha sotmès la dona.

Segur de la seva força física i empès per un ego sobrevalorat, creu que té un dret sobre ella.

Ens ho diu prou bé aquella dita, antany tan popular, que deia: "La maté porque era mía."

Bromes a part, hem de reconèixer que tot i el gran avenç que la dona ha conquerit en aquests darrers anys, encara avui li costa assolir una igualtat, i no parlem d'una superioritat, que són poques les jerarquies davanteres.

I parlant a nivell familiar no hi ha dia que la dona maltractada no en sigui protagonista.

Però deixant de banda aquests maltractaments familiars tan generalitzats, també hi ha un altre cas, i per cert, ben oposat.

És el cas de l'home que segons el seu criteri sembla que hi ha dues classes de dona. La de la pròpia

família, ja sigui la mare, l'esposa, filles, germanes, nores, nétes i besnétes, les quals són sagrades per a ell, i pobre de qui gosés atacar-les, perquè hi deixaria la pell.

Ara bé, una vegada salvaguardada aquesta prioritat, aquest patrimoni familiar i alguna altra fèmina, la qual per a ells és intocable ja sigui pel seu nivell social o perquè ells volen donar-li, no vacil·len a menysprear i fins i tot maltractar la dona de "segona" classe..., o de "tercera"... segons el seu criteri.

I sobre aquesta base, trobaríem centenars i milers de dones que han d'aguantar un home que sense ser-los parent, han de suportar el seu mal humor, el menyspreu d'aquell home, ja siguin directors, encarregats o simplement amos de sa casa, els quals tracten les seves subordinades de qualsevol manera, cosa que no farien si elles fossin homes, o com dèiem, només la consanguinitat les deslliuraria d'aquell maltractament.

Potser no arriben a l'acció de pegar-les, potser no. Però no hem d'oblidar que l'ésser humà no cal bastonejar-lo amb una vara de freixe per sentir-se malferit, sinó que n'hi ha prou amb un gest menyspreador, com pot ser una mirada rancuniosa, un mutisme perllongat, un to de veu malsonant, els quals causen més dolor i més humiliació que una garrotada seca.

Tant costa d'entendre que a nivell humà, tots som iguals?

Home-dona, dona-home, petits, grans, rics o pobres, tots som sers humans, i com a tals i per aquesta raó, deixem de pegar la dona amb bastonades físiques, però deixem també de “pegar-la” amb mirades rancunioses, cridòries malsonants i altres ofenses psíquiques que, com dèiem, fan tan mal o més que una plantofada a plena galta, que una bastonada física.